

Моето училище на 100 години

Аз съм в 12-ти клас. Преди 4 години си мислех, че 8-ми клас е труден, подготвителна година, 13 часа английски език седмично, въпреки това учителките по общообразователните предмети държат на тях. Защо всеки иска максимума от теб? Невъзможно е! 8-ми клас мина, успешно при това. Погледнах назад, усмихнах се и продължих. 9-ти клас – началото на специалните предмети, как може от един 15-годишен ученик да искат да говори за еластичност на търсенето и за гражданско право? Как същият този ученик ще може да поддържа едновременно с това и нивото си по общообразователните предмети? Кошмар! Но и 9-ти клас мина. Погледнах назад, усмихнах се и продължих.

10, 11, сега е средата на 12-ти клас, няма нужда да изреждам, всяка година за всеки един от нас предстои да е най-трудната. Всичко, което учим, правим, е ново, всички очакват да сме идеални и ние сме длъжни да покрием тези очаквания. Не можем да разбера защо изискват толкова много от нас.

Но с всяка изминала година все по-малко се чудех защо ми дават толкова домашно, защо всеки един от учителите ми искаше толкова много от мен, защо макар и да съм сигурна, че искам да съм икономист, учителката ми по биология ме изпитваше на всеки един урок. Паралелно с уроците си по счетоводство, мои съученици четяха по-усърдно тези по география, защото искаха да се занимават с география. Те не бяха забравени, можеха спокойно да следват интересите си, макар и далеч от търговската сфера. В училището всички сме равни и учителите ни се стремяха да ни покажат, че интересите на всеки един от нас са важни и ще бъдат подкрепени. С всяка изминала година сама разбирах защо НТБГ е на челните места в класациите за училища и защо завършилите ни ученици се реализират толкова лесно и са така ценени. Разбрах, че преминал през изпитанието да учиш 25 предмета на година, да участваш в учебна банка, досущ изпълняваща функциите на истинска, и то когато си на 16 години, те подготвя за реалния живот и ти показва какво значи работа в екип, учи те кога можеш да разчиташ на себе си и кога на другите. Разбрах смисъла на панаирите, на стажовете, на семинарите и клубовете в училище. Разбрах думите на класната ми, че това са най-ценните и същевременно изключително забавни моменти от гимназията, че шансът за такова преживяване на нашите години се предлага в много малко училища, че е изключително полезен и поучителен. Осъзнах, че всеки един панаир ти дава възможност да се запознаеш с много хора от различни страни, да се отпуснеш, да можеш спокойно и със самочувствие да разговаряш с другите, да развиеш презентаторските си умения, които със сигурност ще ти потрябват, а на всеки един стаж се сблъскваш с реалната работна среда, с това, което следва да правиш цял живот, така че от рано да можеш да решиш дали това е твоето призвание или не. Във всеки един семинар и клуб получаваш знания, за които хората другаде плащат много, че почти без да искаш получаваш знания и уроци. Учителите дават всичко от себе си, за да те направят човек, за да ти дадат знанията си, опита си, да те подготвят за това, което ти предстои, а в замяна не искат нищо от теб.

Когато се връщам назад във времето виждам друг човек. Спомням си, когато идвах с нежелание на училище, когато търсех всякакъв възможен начин да не пиша думите си по английски, когато се опитвах да мина през охраната без да ме видят, че съм без униформа и без да има кой да ми се кара за това. Сещам се как треперех преди всяко изпитване при г-жа

Острева, преди всяко контролно по икономика, а след тях излизах със съучениците си пред стаята и оживено обсъждахме контролното, седнали върху радиатора на първия етаж. Спомням си как почти насила ме изкарваха да играя на двора по физическо, но когато това се случваше, не ми се искаше часът да свършва.

С всяка една година пораствах и бях възпитавана в гимназията. С всяка една година отношението ми се променяше, а аз започнах да идвам с желание на училище. Сега вместо да обсъждаме контролни, с моите приятели си даваме сметка, че след 5 месеца вече няма да сме ученици. Говорим си как мина последният ни първи учебен ден, последната ни зимна ваканция като ученици, идва и последната ни смяна на сроковете. С всеки един ден ни става ясно, че всичко, което се е случило в училище, ни носи усмивка сега, когато се сещаме. Всяка една караница, всяка една двойка, всяка една сълза преди е повод за смях сега. Осъзнаваме, че всичко, което сме направили, вече ни липсва, а още не сме завършили. Чувството е по-силно с всеки изминал ден.

Сега оценявам, че когато попълвам формуляра си за кандидатстване в университета, който съм избрала, ще има какво да напиша при извънкласни дейности и интереси, ще има грамоти, сертификати и награди, които ще снимам. Сега съм сигурна, че когато отида на първата си лекция по икономика и банково дело, аз ще съм човекът, който ще вдигне ръка и ще може да отговори на въпросите на лектора. Знам, че със свидетелството за професионална квалификация и личните си качества още това лято ще мога да работя някъде и да трупам опит.

Честит юбилей, скъпо училище! Пожелавам ти с всяка изминала година все по-добри ученици, които да превръщаш в професионалисти, такива, които да оценяват всеки учебен ден, защото когато дойде време да завършват, ще изпитват умиление и все по-натезаващо чувство за носталгия. Като вече приета студентка, заявявам, че когато почувствам нужда от духовна утеха, от ценен съвет, от приятел и ментор, ще се връщам в НТБГ и ще правя всичко възможно да помагам на поколенията, идващи след мен.

Каталина 12 а клас